

Mani sauc MARTA.

Man ir 23 gadi. Man savu ķermeni bija jāpārdod 15 reižu dienā.

Kopš mazotnes mani vardarbīgi iesaistīja bērnu prostitūcijā.

Es neaugu pie saviem vecākiem. Augot institūcijās, es piedzīvoju emocionālu, fizisku un seksuālu vardarbību. Es biju emocionāli atkarīga un dzīvoju „tuvinieku” kontrolē. Man tuvi cilvēki, kuriem es uzticējos, izplānoja un kādā vakarā, man atgriežoties *mājās*, noorganizēja grupveida izvarošanu. *Mājās* man NEVIENS nejautāja kāpēc esmu pārnākusi izmociņa un izbiedēta. Es dzīvoju baiļu, vainas, parāda un pārprastas atbildības sprostā, kas ļāva organizētās noziedzības veicējiem tālāk manipulēt ar mani un padarīt par dzīvu, pieprasītu un elitāru preci.

Es kā ārpātīga no visa baidījos un nevienam neuzticējos. Pagāja mokošas nedēļas, kurās notika neskaitāmas telefona sarunas ar uzticības personu, līdz es atradu spēku satikties. Es pieņēmu negaidītu lēmumu doties uz krīzes centru, pārkāpjot savas “saistības” ar suteneru un skaidri apzinoties, ka šāds lēmums var būt arī mana bojāeja. Kad skatos raidījumus televīzijā un notikumus ziņu portālos, dažās amatpersonās un sabiedrībā pazīstamos cilvēkos es atpazīstu noziedzniekus, kuri *mani ir pirkuši* gan toreiz, bērnībā, gan tagad.

Mana dzīve parāda prostitūcijas un cilvēku tirdzniecības smalko un necilvēcīgo mehānismu, tā precīzi atklāj organizētās noziedzības ietekmi un liek saprast procesu, kurā sieviete kļūst par upuri.

Mani sveicieni Tev dienā PRET cilvēku tirdzniecību!

Patiesā sirsnībā, cerams, ne Tava MARTA